

DUYÊN SỐ

*Nam Cát
NPB Hợp*

Ngày 13 tháng 4 vừa qua, bây con chúng tôi chúng cùng nhau tổ chức ngày "60 năm thành hôn" cho ba mẹ chúng.

Chúng tôi có 7 đứa con và đến 17 đứa cháu và 1 đứa chắt.

Bạn bè của các con có đến ngoài 150. Riêng chúng tôi cũng có điện thoại và gửi thiệp mời đến 50 người bạn cũ, của trường Công Chánh, trường Đại học Khoa Học ở Sài Gòn và cả những bạn cũ của trường Trung học Khải Định cũ ở Huế nữa. Tuy nhiên chỉ 10 cặp đã đến dự, phần lớn kia đều rất tiếc là không đến được, một phần vì ở xa, không lái xe được hay vì sức khoẻ không cho phép. Ai cũng đều trên 80, gần đất xa trời cả rồi.

Buổi tiệc diễn ra từ 12 giờ trưa đến sau 4 giờ chiều mới tan, rất thân mật, vui nhộn và thích thú. Thức ăn rất nhiều và đầy đủ thi vị của 3 miền, thế mà bà con đã làm hết sạch khiến cho gia đình chúng tôi hết sức vui mừng và cảm ơn thịnh tình của tất cả.

Ngoài ra lại còn phần ca nhạc giúp vui và có rất nhiều ca nhạc sĩ tài tử nhưng không kém tài ba xuất chúng đã thay nhau trình diễn rất sống động hào hứng vô chừng.

Lại có thêm mục nói chuyện vui, ai muốn nói gì cũng được, phần lớn là những kỷ niệm họ đã có với chúng tôi. Có nhiều bạn đã yêu cầu tôi nói vài ba chuyện vui buồn mà ai cũng đoán chắc là phải hào hứng lăm lăm sau những năm tháng dài của một cuộc đời đầy biến cố mà tất cả đều hay biết chúng tôi đã sống qua. Thật là bất ngờ không chuẩn bị trước, dù có nhiều chuyện muốn nói nhưng không biết nên nói chuyện gì cho hội trường thêm thích thú đây?

Sau cùng tôi đã nghĩ ra một chuyện đã xảy ra cho tôi trước ngày và tôi nghĩ nên đặt cho cái tên là "Duyên Số"

Khi tốt nghiệp trường Kỹ sư CC, tôi mới 24t, và cũng đã có một chứng chỉ Cử nhân Toán (Toán pháp đại cương) và vì vậy tôi có ý định xin được làm việc tại Sài Gòn để tiếp tục học cho xong bằng cử nhân Toán, trong khi phần lớn các bạn cùng khoá đều xin đi các khu Công Chánh xa như Huế, Nha Trang, Đà Lạt, Cần Thơ v....

Vào thời buổi đó, đi làm tại các tỉnh thì khỏi lo đến nhà cửa và lương tháng ai cũng để dành được nhiều. Năm đó tôi may mắn được bổ nhiệm tại văn phòng ông Đồng Lý, với chức vụ Công Cán Ủy Viên, được sai bảo việc gì thì làm việc đó.

Công việc đầu tiên ông Đồng Lý giao cho tôi, là phụ trách tất cả hồ sơ những nhân viên của toàn bộ có thể bị gọi đi quân dịch. Cũng nhờ ở vị trí này mà tôi đã được miễn dịch từ khoá #1 Thủ Đức cho đến khoá #3 và sau đó được miễn dịch vĩnh viễn vì phụ trách xây cất hơn 10 phi trường quân sự.

Lúc thiếu thời tôi rất thể thao. Ngoài trò đá bóng, tôi bơi lội rất giỏi và còn hay đánh quần vợt (tennis), nên tuần vài ba lần tôi đến "xẹt" (Cercle Sportif Saigonais) để bơi lội hay tennis với bạn bè.

Đên xẹt, tôi cũng thường thấy ông Bộ trưởng CC cũng đến chơi ở hai sân danh dự dành cho thượng khách của xẹt. (Tên ông bộ trưởng: Lê Quang Huy)

Một hôm ông cho gọi tôi vào văn phòng và bảo:

Tôi thấy cậu chơi cũng khá đấy, cậu có thể dợt cho tôi tuần vài lần được không?

Tôi trả lời dĩ nhiên là được. Và sau đó cứ hai tuần lần tôi ra xẹt dợt cho xếp, chiều thứ 5 và sáng thứ bảy. Tới đây tôi gặp hầu hết các ông Tổng Bộ trưởng ham mê quần vợt như các ông Bộ trưởng Ngoại Giao, Tư Pháp, Thông Tin, Thanh Niên vv.. và sau buổi dợt họ rủ nhau đi ăn và tôi cũng được tháp tùng vui vẻ, nhậu nhẹt. Thỉnh thoảng tôi cũng thấy một vài người bạn của mấy ông lớn, người Pháp có, người Mỹ có.....Tôi có để ý đến một người Pháp mà sau này tôi mới biết là ông Roger Grison, TGD công ty Eiffel ở Saigon, chuyên xây cất cao ốc và cầu đường.

Một hôm ông ta đến gặp tôi, vỗ vai tôi và nói: Tôi rất cần bạn và muốn bạn đến giúp tôi mỗi ngày 1 giờ có được không?

Toi chưa biết là sẽ làm việc gì, nhưng đã trả lời: Dĩ nhiên là được, nhưng ông nên đến gặp xếp tôi và xin phép giùm tôi.

Thế là ông ta đến nói chuyện với xếp và xếp gọi tôi đến và cho phép tôi mỗi ngày về sớm hơn 1 tiếng để đến văn phòng ông Grison

Ông Grison cho tôi hay, công việc chẳng có gì nặng nhọc nhưng phải cần một kỹ sư CC để giải quyết. Ông ta nói rằng người kỹ sư của ông ta xin về Pháp cưới vợ đã 3 tháng mà chưa thấy trở qua, và rất có thể Ông ta phải tuyển 1 Kỹ Sư khác.

Sau đó cứ đến 4:30 chiều Ông ta cho xe hơi đến đón tôi đến làm việc cho Ông ta đến 6:30 chiều. Lương của tôi dạo đó chỉ có \$10,000 mà Ông ta trả cho tôi \$20,000 chỉ làm có 2 giờ mỗi ngày. Tôi tự thấy quá may mắn và rất cảm ơn Trời Phật đã phù hộ cho.

Tôi nhìn quanh văn phòng của Anh Kỹ Sư này tôi thấy rất nhiều hồ sơ chưa ai giải quyết, tôi hỏi thì Ông Grison cho hay đó là những hồ sơ để tính sức chịu của sắt cho những dự án thiết kế toàn sắt, hay cho những dự án bê tông cốt sắt.

Tôi hỏi, nếu tôi đem về nhà tự làm lấy thì ai sẽ trả thù lao?

Ông Grison trả lời là lẽ dĩ nhiên chủ dự án sẽ trả theo đề nghị của Ông ta.

Tôi đem về nhà một dự án nhỏ, 3 căn phố 4 tầng lầu. Tôi mất 10 đêm để tính và vẽ bê tông cốt sắt và sau khi trình cho Ông Grison, Ông ta chấp thuận và đề nghị \$50,000 thù lao. Thật là một bất ngờ và cũng là một số tiền khá mà từ nhỏ tôi chưa bao giờ có trong tay.

Thế là từ đó tháng tháng tôi đến trình cho Ông ta 1 hay 2 dự án lớn nhỏ và tiền thù lao không dưới \$150,000. Công việc tiến triển rất tốt, và tôi phải mượn 1 thợ vẽ để thiết kế dự án cho thêm đẹp đẽ và hấp dẫn. Không lâu, tôi đã nhận được trên 1 triệu đồng, khiến tôi phải nghĩ đến chuyện mua đất cất nhà để bán hay để cho thuê.

Trong khi đó thì một chuyện buồn nho nhỏ đã xảy ra.

Năm đó, mỗi năm tòa Đại Sứ Pháp có cấp một số nhỏ học bổng cho vài ba Kỹ Sư VN để qua Pháp tiếp tục vào học những trường Kỹ Sư bên Pháp, thường ưu tiên cho ai có thêm được 1 hay 2 bằng Cử Nhân Toán hay Khoa Học.

Năm nay họ cho 3 học bổng. 2 học bổng cho 2 Kỹ Sư Điện và 1 học bổng cho 1 Kỹ Sư CC, và anh này là tôi, nhưng không hiểu vì sao tôi không hay biết gì cả.

Khi tôi đến Tòa Đại Sứ Pháp thì họ bảo quá trẻ, họ sẽ giữ học bổng này cho tôi qua năm tới. Tôi hơi buồn vì đã mất đi một dịp tốt. Qua Pháp tôi có quyền chọn một trong 4 trường Đại Học bậc nhất của Pháp: Trường Hàm Mỏ (École des Mines), Trường Cầu Cống (École des Ponts et Chaussées), Trường Bách Nghệ (École des Arts et Métiers) và Trường Thủy Lợi (École Hydraulique de Grenoble).

Tôi nghĩ cũng buồn đôi chút nhưng nếu đi Pháp thì tôi đâu có dịp may hiếm có được giúp việc cho Công Ty Eiffel và được thu nhập hàng triệu bạc trong chỉ mấy tháng trời, và sự may mắn này đã giúp cho tôi mấy năm về sau đã kiếm được nhiều triệu mỗi năm nhờ tiền cho Mỹ thuê nhà.

Sau đó vì quá bận với công việc tính bê tông cốt sắt tôi cũng chểnh mảng trong việc học thi tiếp cho xong toàn phần Cử Nhân Toán. Đã không đi Pháp nữa, và đã có đủ tiền trong tay, tôi quyết định xin cưới vợ. Trước hết tôi đã được phép của Mẹ tôi ở Huế, và sau đó cũng được phép của Mẹ nàng là người yêu của tôi trong lúc này còn quá trẻ, chưa đầy 18 t. Khi đầu nàng còn do dự, nhưng khi nghe phong phanh tôi có ý định đi Mỹ học thêm 3 năm nữa, thì nàng bằng lòng liền, và lễ cưới đã được tổ chức đúng 1 năm sau ngày tốt nghiệp Kỹ Sư của tôi, và cũng đúng 2 năm ngày hai đứa gặp gỡ và quen biết nhau.

Đó, các bạn xem có phải là duyên số không? Biết được những gì có thể xảy ra cho mình trong cuộc đời ngắn ngủi này không?

Như trường hợp của tôi, nếu không được ở lại Saigon làm việc tại Bộ và gặp Ông Bộ Trưởng thích chơi quần vợt thì tôi đâu có may mắn gặp được Ông Grison và kiếm được nhiều tiền nhờ biết và chịu khó tính bê tông cốt sắt.

Lại thêm vì rủi ro không đi Pháp du học được mới lại cưới được vợ một cách bất ngờ và chúng ta mới có buổi tiệc thân mật hôm nay thay vì rất có thể phải chờ 3,4 năm nữa, mà cũng rất có thể chẳng có buổi tiệc mừng nào như hôm nay cả.

Tôi nghĩ mỗi chúng ta đều được một bàn tay ai đó sắp xếp cho một cuộc đời may mắn hay hẩm hiu và tôi tin rằng ai đó chính là Thượng Đế.

Ồ hiện thì gặp lành, có tu nhân thì có tích đức.

Ông bà cha mẹ có để phước lại cho con cháu là chuyện có thật.

Tôi cả tin như vậy.

NAM CÁT

